

Zie, hier ben ik!

Door Laurens Snoek

“Mama, wanneer komt opa nou?”

“Ik weet het niet, Jered! Dat heb ik toch al honderd keer gezegd! De dienst in de synagoge kan snel afgelopen zijn, maar het kan ook nog een poos duren.”

“Mmm,” broemt Jered. “Waarom moet dat zo lang duren? Kort kan toch ook.”

Mama geeft geen antwoord.

Met zijn duim in zijn mond slentert Jered weg. Bah, niks aan, zo’n morgen. Papa is naar de synagoge, en Aser, zijn broer, en opa, allemaal. Hij mag nog niet mee. Hij is nog te klein. Nou, hij weet ook echt niet of het in de synagoge zo leuk is. Als het zo lang duurt! Je kunt helemaal niet spelen. Je moet altijd stil zijn. En ze praten over zulke moeilijke dingen! Moet je een keer luisteren naar papa, als die thuis komt. Allemaal moeilijke woorden. En het lijkt wel of papa altijd een beetje boos is op de rabbi. Alsof de rabbi niet goed gepraat heeft. Nee, papa mag op de sabbat wel de hele dag in de synagoge blijven.

Opa niet. Nee! Hoe sneller opa thuis is, hoe beter. Opa is nooit boos. Opa is altijd vriendelijk. Heel soms gaat opa ook wat vertellen. Dat is ook moeilijk, maar toch anders. Als opa gaat vertellen, dan word je vanzelf heel stil en dan voel je opa’s verlangen. Verlangen naar de Messias!

“Hoe ziet de Messias eruit, opa?” heeft Jered een keer gevraagd. Maar opa wist het niet goed. Nou, sinds kort weet Jered het wel. De Messias dat is een sterke soldaat, een kapitein! Hij heeft een harnas aan met een prachtige rode mantel eroverheen. Een rond schild met een wapen aan zijn linkerarm, een lang zwaard in zijn schede, een speer in zijn rechterhand waarvan de punt schittert in de zon, een helm met een rode pluim. En hij zit op een groot paard, een zwart paard met een rood kleed over zijn rug. Nog niet zo lang geleden heeft Jered zo’n Romeinse soldaat voorbij zien draven. Dat was mooi! Als Jered daaraan denkt, dan lijkt het alsof hij zelf op dat paard zit, als officier aan het hoofd van zijn legergroep. “Val aan!” brult hij en al zijn mannen brullen met hem mee. Alle vijanden meteen doodsbang natuurlijk.

Jered durft het alleen niet tegen opa te vertellen dat de Messias er zo uit ziet. Het is net of dat niet zo goed past bij de woorden van opa.

“Hier ben ik!”

Jered schrikt op.

“Opa! Bent u daar?”

“Jazeker mijn jongen! Heb je weer op me staan wachten?”

“Ja, gaan we nu wandelen?”

“Nee, Jered, dat weet je best. Op de sabbat gaan we niet zomaar wandelen, want dat is de dag van de Eeuwige. Maar ik heb wel iets voor je.”

Jered kijkt een beetje verbaasd naar opa’s handen. Opa heeft op de sabbat toch geen cadeautje gekocht?

“Nee, niet iets wat je vast kunt houden of uit kunt pakken. Iets heel anders. Ik zal het je laten zien.”

Opa loopt naar een kast van papa en haalt daar een boekrol uit. Voorzichtig rolt hij hem open.

“Ja, hier staat het! Jered, kom eens kijken. Je kunt al een beetje lezen, hè?”

Met een staafje wijst opa de tekst aan en langzaam leest hij voor: *Ik ben gevonden door hen die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden door degenen die Mij niet zochten; tot het volk dat naar Mijn Naam niet genoemd was, heb ik gezegd: Ziet, hier ben ik, ziet, hier ben ik!*

Jered kijkt opa aan. Die heeft tranen in zijn ogen. Hoe zou dat komen?

Eerbiedig rolt opa de boekrol op en legt hem terug in de kast. Dan neemt hij Jered op schoot en zegt: ‘Deze woorden werden vanmorgen in de synagoge gelezen. En toen werd ik zo blij!

Jered, wij mensen zijn zo dom. Wij zoeken de Heere niet. Ons volk vraagt niet eens naar Hem. En eerst dacht ik: Dan zal de Heere wel nooit meer aan ons denken. Dan zal de Messias wel nooit meer komen. Maar nu heb ik de stem van de Messias gehoord. Hij zei vanmorgen: “Zelfs tegen het volk dat Mij niet zoekt, zal Ik zeggen: Hier ben Ik!”

Jered kijkt opa weer aan. Maar opa kijkt nu niet naar hem. Het lijkt wel alsof opa hem opeens vergeet. Jered glijdt van opa’s schoot. ‘Gaan we nu...?’ O nee, wandelen op de sabbat mag natuurlijk niet.

Hij steekt zijn duim weer in zijn mond en slentert brommend naar mama toe.

Het is twee dagen later.

“Jered, we gaan!”

Jered staat al lang klaar. Hij heeft vanmorgen al wel tien keer aan opa gevraagd: “Gaan we nu wandelen?”

Nu is het eindelijk zover.

“Die kant op, opa?”

“Ja, we gaan door de westelijke poort de stad uit.”

Ze stappen stevig door en een kwartier later bevinden ze zich al tussen de heuvels buiten Jeruzalem. Mooi is het hier! Grote delen van het landschap rond Jeruzalem zijn woestijnachtig. Maar dit stukje is meer begroeid. Een beetje woest is het wel. Ze komen langs rotspartijen, afgewisseld met dicht struikgewas. De weg slingert midden door dalen en dwars over heuvels. “Zo,” zegt opa na een uur, “nu is het even genoeg. Kijk eens wat een mooi plekje!”

Jered ziet het. Ze staan midden in een klein dal. De weg buigt scherp naar rechts een heuvel op. De grond ligt bezaaid met stenen en rotsblokken. Maar overal groeien tussen de stenen planten en struiken.

“Daar kun je mooi tussendoor sluipen,” bedenkt Jered.

“Je gaat je gang maar,” zegt opa, “ik zoek hier een plekje om lekker te zitten.”

Jered is al weg. Hij klautert eerst op een hoge steen, ziet erachter een paadje, een geitenpaadje lijkt het wel, tussen lage struiken door. Hij springt meteen van de steen af en probeert zonder geluid te maken het paadje af te lopen. Eerst slingert het een eindje door het dal, dan stijgt het langzaam in de richting van een heuvel.

Dat is mooi! denkt Jered. Ik klim op een van de heuvels en dan roep ik naar opa.

Het paadje loopt midden over een open plek waar een dikke laag stenen ligt. Jered kijkt om zich heen. Die heuvel moet ik hebben! En hij begint de klim.

Hè, het duurt langer dan hij had gedacht. En het pad slingert zo. Jered wordt een beetje ongerust. Hij komt toch wel bij die heuvel uit?

Ja, gelukkig, daar stoppen de struiken. Nog een paar rotsblokken voorbij. Nu moet hij opa kunnen zien. Hé, waar is opa? Hij moet toch daar in het dal zijn? Waar is hij nou? Daar misschien? Nee! Daar dan? Nee, ook niet.

Jereds hart begint te bonzen. En achter zijn ogen wordt het zo warm.

“Opa! Opa, waar bent u? Opa!”

Opa zit lekker in de schaduw van een hoge struik op een steen. Hij heeft zijn ogen even dicht gedaan. Ik zal straks achter Jered aangaan, denkt hij. Ver zal hij niet weglopen. En zo dicht bij de stad hoeven we niet bang te zijn voor wilde dieren.

Zijn gedachten dwalen weer naar de dienst in de synagoge. De voorlezer had een groot stuk uit de profetieën van Jesaja gelezen. Hij was begonnen bij de woorden: *Och dat Gij de hemelen*

scheurde! dat Gij nederkwaamt! Het waren woorden geweest regelrecht uit het hart van opa. 'Heere, kwam U maar! Brak U de hemeldeuren maar open! De toestand van Uw volk is zo hopeloos! Zend Uw Knecht, de Messias! Laat Hem komen om het ongeloof en de zonden van Uw volk te overwinnen!' Zou het ooit nog wel gebeuren? had opa gedacht. Ach, het volk heeft een prachtige tempel. Vooral de nieuwe tempel die Herodes de Grote aan het bouwen is. Wat is het volk er trots op! Maar die tempel is zo leeg. Het volk zoekt een mooie tempel, maar niet de God van de tempel. 'Och, dat Gij de hemelen scheurde, dat Gij neerkwam.' En toen kwam Gods antwoord: *Ik ben gevonden door degenen die Mij niet zochten! Ziet, hier ben Ik!* Het kan niet anders: Gods grote Knecht, de Messias, zal komen!

Opeens schrikt opa op. Roept Jered daar? Ja hoor. "Opa! Waar bent u? Opa!"

Wat klinkt dat bang! Waar is die jongen?

O, helemaal daar op de helling van die heuvel. Hij kijkt helemaal de verkeerde kant op. Hij rent heen en weer. "Opa!"

"Hier ben ik!" Opa zwaait druk met allebei zijn armen. "Jered, hier ben ik!"

Opa schudt zijn hoofd. Kereltje toch! Je moet hierheen kijken. Je moet verder naar beneden kijken. Als je mij wil vinden, moet je laag zoeken.

"Jered, ik ben hier!"

O, o, hij ziet me nog niet! Ja, nu begint hij natuurlijk echt te huilen. Ik zal maar gauw naar hem toe gaan.

Opa haast zich door de struiken, langs de rotsblokken.

"Jered, ik kom bij je! Niet verder lopen! Ik kom eraan!"

Daar, aan de andere kant van de open plek met de dikke laag stenen, is het pad de heuvel op. Verderop, om die bocht, moet Jered staan. Klopt dat? Ja, gelukkig!

"Jered, hier ben ik!"

Met een ruk draait Jered zich om. "Opa!"

Hij rent naar opa toe. Die zakt door zijn knieën en vangt hem op in zijn sterke armen.

"Mijn lieve jongen! Was je me kwijt?"

Jered zegt niks. Hij klemt zich aan opa vast. En opa houdt hém stevig vast. Opa draagt hem zelfs een heel eind over de weg naar huis.

"Jered," zegt opa een week later, als Jered net binnen komt na het buiten spelen, "kom eens bij me zitten. Ik moet je iets vertellen."

Jered kijkt een beetje verwonderd rond. Wat doen ze allemaal vreemd? Ze zijn stil en ze kijken allemaal naar opa. Wat is er met opa aan de hand? Die ogen, die staan zo blij! Wat is er gebeurd?

Opa trekt Jered tegen zich aan. "Jered, ik heb de Messias gezien."

"De Messias gezien? Had hij een groot zwaard, opa? En een speer?"

Opa lacht. "Nee, jongen. De Messias is geen soldaat. Het is een kind."

Nu moet Jered lachen. De Messias een kind! Dat kan toch niet. Dan kan Hij toch niet vechten?

"Toch is het waar, Jered. Weet je nog dat ik jou vorige week in mijn armen droeg? Nu heb ik ook de Messias in mijn armen gehad. Het was een kindje van veertig dagen oud, een baby nog."

Jered zegt niets. Hij begrijpt het niet.

"Heb je gezien, Jered, dat ik vanmorgen heel vroeg naar de tempel ben gegaan?"

Jered knikt. Ja, dat doet opa wel vaker. Dan gaat hij bidden. Bidden dat de Messias snel komt. Hier thuis doet opa dat ook vaak. Dat duurt soms heel lang. Jered vindt het altijd moeilijk om zo lang rustig te zijn. Maar Jered snapt het eigenlijk wel. Pas had opa beloofd: Ik ga met jou wandelen. Maar het duurde zo lang. Daarom vroeg Jered steeds weer: Opa, gaan we nu

wandelen? Net zo lang tot opa het deed. Nou, zo doet opa het zelf ook. De Heere heeft tegen opa gezegd: "Voordat je sterft, zul je de Messias zien." Maar het is al heel lang geleden dat de Heere dat gezegd heeft. En daarom gaat opa steeds vaker vragen: "Heere, wanneer komt de Messias nou? U hebt het toch beloofd!" Daarom gaat opa ook zo vaak naar de tempel.

"Jered," vertelt opa, "vanmorgen was de Heere heel dicht bij me. En ik wist in mijn hart: Vandaag moet ik naar de tempel. Ik wist niet waarvoor. Diep in mijn hart leefde de hoop: Zou de Messias er misschien zijn? Maar ik zag Hem niet. Ik heb een hele poos rondgelopen. Eerst in de voorhof der vrouwen. Je weet wel, dat grote vierkante plein vóór het brandofferaltaar. Daar komen de mensen die gaan offeren, altijd naartoe. Daar worden ook mensen onderzocht die ziek zijn geweest en door de priester rein worden verklaard. Daar worden kinderen aan de Heere voorgesteld. Maar er gebeurde niets bijzonders. Alles was helemaal gewoon. Toen ben ik naar de voorhof der heidenen gegaan, het enorme plein dat om de voorhof der vrouwen heen aangelegd wordt. Ik heb een poosje staan kijken bij de metselaars die bezig zijn met het bouwen van de muur rondom de voorhof. Ik heb gekeken naar de hijskranen die grote stenen op hun plek takelden. Maar ik werd er eigenlijk verdrietig van. Ik dacht: Wat hebben we aan zo'n mooie tempel en aan zo'n groot voorhof als de Heere er Zelf niet is?

En hoe langer het duurde, hoe meer ik me ging afvragen: Waarom moet ik hier toch zijn? Waarom heeft de Heere mij vandaag hierheen gestuurd?

Maar op een gegeven moment – ik was toen weer terug in de voorhof der vrouwen - kwamen er een man en vrouw de voorhof binnenlopen. Het waren heel eenvoudige mensen. De man droeg een kooi met twee duiven en de vrouw had een klein kindje op haar arm. Ze vielen helemaal niet op. Maar ik moest telkens naar ze kijken. In de westhoek van de voorhof moesten ze wachten op een priester. Die zou het kindje natuurlijk opdragen aan de Heere, zo voor de Heere heen en weer bewegen. En daarna zou de priester de twee duiven gaan offeren. Dat moet een vrouw altijd als ze een kindje heeft gekregen.

Het was allemaal heel gewoon, behalve dat kindje. Ik moest er maar naar kijken, steeds weer. Dat Kindje, wat was daar toch mee? Het was net of het aan me trok. Of het mij naar zich toe trok. Alsof het tegen me zei: *Hier ben Ik! Zie, hier ben Ik!* En toen wist ik het: de Messias!"

Onder het verhaal had Jered zijn duim in zijn mond gestoken, maar die zakt er nu weer uit. Meent opa het dan echt dat de Messias een kindje is?

"Toen ben ik naar die vrouw toegelopen, ik heb het Kind zomaar uit haar armen genomen en het vastgehouden voor het aangezicht van de Heere."

Opa is even stil. Hij kijkt naar Jered, maar Jered denkt: Opa ziet me helemaal niet. Het lijkt wel of hij ergens anders naar kijkt.

Opa schudt zacht het hoofd. Hij kijkt de kring rond en zegt: "En nu kan ik sterven. Mijn Verlosser, mijn Zaligmaker is gekomen."

Jered schrikt. Gaat opa nu sterven?

Opa merkt het. Hij trekt Jered weer tegen zich aan. "Je hoeft niet bang te zijn, hoor jongen. Ik weet niet wanneer ik zal sterven. Maar als ik nu moet sterven, dan is het goed. Want de Heere heeft gedaan wat Hij beloofd had. Ik heb onze Messias gezien. Of vind je het moeilijk om het te begrijpen?"

Jered knikt.

"Luister eens, Jered. Jij houdt van soldaten, hè? En van vechten en van paarden en ruiters."

Jered knikt weer.

"Weet je: een baby is veel sterker dan een ruiter op een oorlogspaar."

"Niet! Dat kan toch niet?"

"Toch wel. Jij weet nog heel goed dat we vorige week gingen wandelen, hè? Op een gegeven moment zat ik in het dal en stond jij op een heuvel. En je riep mij. Stel je nou voor dat op

hetzelfde moment aan de andere kant van het dal een schitterende ruiter op een groot zwart paard stond en die ruiter riep mij ook. Naar wie zou ik luisteren: naar jou of naar die ruiter?" Jered moet een beetje lachen. "Naar mij natuurlijk."

"Zie je wel! Jij bent dus veel sterker dan een ruiter op een groot paard. Weet je hoe dat komt?" Jered haalt zijn schouders op en steekt zijn duim weer in zijn mond. Maar hij kijkt opa vragend aan.

"Omdat jij van mij houdt en ik van jou. Daarom! Die ruiter trekt alleen maar omdat hij er mooi en sterk uitziet, maar jij trekt met je hart. Jij trekt mij omdat ik jou niet kan missen. En zo was het vanmorgen in de tempel ook. Dat kindje was een heel gewone baby. Maar het trok mij met Zijn hart. Als Hij gekomen was op een zwaar paard en met een groot zwaard, dan was ik bang voor Hem geworden. Maar onze Messias is niet iemand om bang voor te zijn. Hij slaat niet, Hij trekt. Hij trekt met Zijn liefde. Jij vroeg mij een keer: Hoe ziet de Messias eruit? Ik wist het niet. Maar nu weet ik het: Hij ziet eruit als een lief, onschuldig kind, dat je het liefst zo in je armen neemt. Dat is de Messias!"

Even staat Jered stil na te denken. Dan vraagt hij: "Is dat Kindje zwaar, opa?"

"Nee, helemaal niet. Jij zou Hem ook kunnen dragen."

"Vindt Hij dat wel goed?"

Nu kijkt opa Jered vragend aan. "Waarom vraag je dat?"

"Misschien is Hij wel boos op mij. Ik ging Hem nooit zoeken, U wel."

Opa knikt. "Ik denk dat ik je begrijp, mijn jongen."

Hij staat op, loopt naar de kast van papa en haalt er een boekrol uit. Hij rolt hem open, zoekt even en zegt dan: "Jered, kom eens. Jij kunt al een beetje lezen, hè? Lees dit dan eens voor."

Met een staafje wijst hij de woorden aan en zacht en verlegen leest Jered: *Ik ben gevonden door hen die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden door degenen die Mij niet zochten; tot het volk dat naar Mijn Naam niet genoemd was, heb Ik gezegd: Ziet, hier ben Ik, ziet, hier ben Ik!*